

mult mai mare din îndumnezeire și din vederea de Dumnezeu, care avea să se petreacă în ziua Cincizecimii. Arătarea lui Hristos către ucenicii Săi nu a fost un fapt care s-a petrecut numai pentru aceștia, deoarece știm că toți cei care trec un anumit prag al vindecării și al curățirii lor personale se învrednicesc să se împărtășească din Înviere și să-L vadă pe Hristos înviat din morți. În această lumină trebuie să înțelegem spusele Sfântului Apostol Pavel, care are certitudinea faptului că și lui i S-a arătat Hristos înviat din morți: *Iar la urma tuturor, ca unui născut înainte de vreme, mi S-a arătat și mie* (1 Cor. 15, 8).

Se știe că pe vremea Învierii lui Hristos, Sfântul Apostol Pavel era zelot iudeu, el venind la credința în Hristos abia după Cincizecime. Așadar, prin aceste cuvinte, el se referă la o arătare a lui Hristos înviat din morți care s-a petrecut după Înălțarea Sa și după Cincizecime.

Acest fapt ne arată că vederea lui Hristos înviat din morți depinde de starea duhovnicească a omului, exemplele în acest sens continuând de-a lungul întregii istorii a omenirii. Pe parcursul veacurilor, au existat tot timpul martori ai Învierii lui Hristos.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 17 aprilie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfintele Paști
Marți 18 aprilie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfintele Paști
Vineri 21 aprilie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Izvorul Tămăduirii
Duminică 23 aprilie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Fapte 5, 12-20; Ev. Ioan 20, 19-31; glas 1, voscr. 1 → Duminica a 2-a după Paști (a Sfântului Apostol Toma) → Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

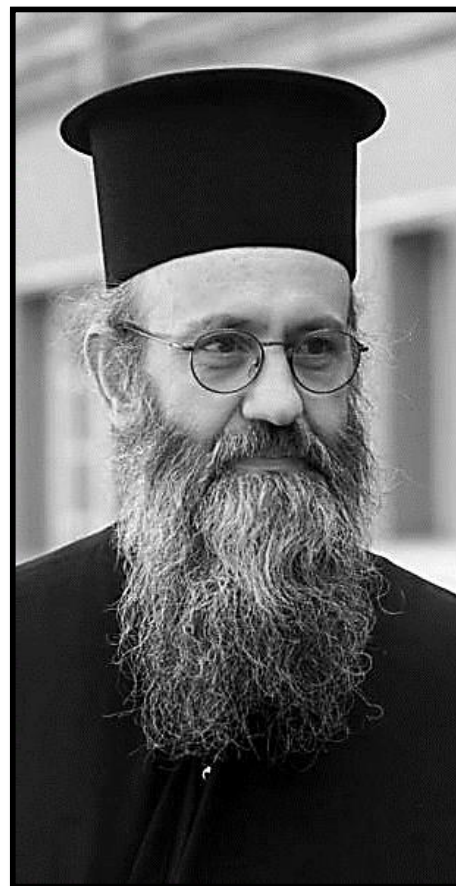

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Adevărat, adevărat zic vouă că dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă..” – Ioan 12,24

Nr. 483 / 16 aprilie 2023

PĂRINTELE
HIEROTHEOS VLACHOS

MITROPOLIT DE NAFPAKTOS ȘI
SFÂNTUL VLASIE

ARĂTAREA LUI HRISTOS ÎN SLAVĂ

Învierea lui Hristos este cel mai mare eveniment din istorie. Este ceea ce diferențiază creștinismul de orice altă religie. Celelalte religii au capi muritori, în vreme ce Capul Bisericii este Hristos, Care a înviat din morți. Învierea lui Hristos a însemnat înnoirea firii omenești, replămădirea neamului omenesc și trăirea realității eshatologice. Nu putem vorbi despre Înviere în afara Răstignirii, deoarece Răstignirea și Învierea sunt cei doi poli ai vieții mântuitoare, așa cum se cântă în Biserică: „a venit, prin Cruce, bucurie la toată lumea. Totdeauna binecuvântând pe Domnul, lăudăm Învierea Lui”, sau: „Crucii Tale ne închinăm, Hristoase, și sfântă Învierea Ta o slăvim”.

Deoarece Învierea lui Hristos are o mare însemnătate pentru viața credinciosului, în Biserică se vorbește în permanență despre ea.

Nu credem în revoluții sociale, pentru că cel mai mare bine de pe lume a venit prin Înviere, nu prin vreo răzvrătire a maselor. Dacă înțelegem că Învierea este adevărata revoluție, atunci am aflat adevărul, deoarece prin Învierea lui Hristos omul și-a recăpătat locul pe care îl avea cândva, urcând chiar și mai sus. Cuvântul «epanastasi» (revoluție) provine din verbul «epanistimi», însemnând revenire la starea anterioară. Îndreptarea și reșezarea omului pe locul avut mai înainte s-au făcut prin Învierea lui Hristos.

Sfântul Apostol Pavel spune în mod clar: *Iar dacă Hristos nu a înviat, zadarnică este credința voastră* (I Cor. 15,17). Adevărul și puterea credinței se datorează marelui eveniment al Învierii lui Hristos. *Fără acest adevăr, creștinii sunt mai de plâns decât toți oamenii* (I Cor. 15,19).

Biserica prăznuiește Învierea lui Hristos începând din momentul pogorării Sale la Iad, unde a slobozit sufletele dreptilor Vechiului Testament de sub stăpânirea morții și a diavolului. Aceasta este rânduiala prăznuirii Învierii în Biserica noastră. Așa cum observăm din textele liturgice, prăznuirea Învierii începe din Vinerea Mare, o dată cu slujba Utreniei Sâmbetei Mari, atunci când are loc purtarea Epitafului. Omiliile Părinților Bisericii din Vinerea Mare sunt, în realitate, cuvinte purtătoare de lumina biruinței Învierii.

Acest lucru se vede și din hagiografia Învierii. Biserica a stabilit ca imaginea pogorării lui Hristos la Iad să fie considerată o adevărată icoană a Învierii Mântuitorului. Desigur, există și icoane ale Învierii care descriu arătarea lui Hristos către mironosițe și către ucenici, dar icoana Învierii prin excelență este cea a triumfului asupra morții, care s-a făcut prin pogorarea lui Hristos la Iad, atunci când sufletul Său unit cu Dumnezeu a purces în lumea întunericului, de unde a eliberat sufletele dreptilor Vechiului Testament care îl așteptau pe Izbăvitor.

Înfățișarea Învierii sub forma pogorării lui Hristos la Iad are mai multe motivații teologice importante. Prima motivație este legată de faptul că nimeni nu L-a văzut pe Hristos în ceasul în care a înviat, fiindcă El a ieșit din „mormântul închis”. Venirea îngerului care a dat piatra la o parte de pe mormânt și cutremurul s-au făcut doar pentru ca mironosițele să se încredințeze de faptul că Hristos a înviat. A doua motivație se leagă de faptul că Hristos a zdrobit stăpânirea morții și a diavolului în ceasul în care sufletul Său unit cu Dumnezeu S-a pogorât la Iad. Cu alte cuvinte, El a biruit moartea prin propria Sa moarte. Astfel, Tradiția ortodoxă vedește faptul că, prin moartea lui Hristos, stăpânirea morții a fost zdrobită cu totul. De aceea, în Biserică se intonează: „*Hristos a*

înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând...” Biruința lui Hristos asupra morții a avut loc exact în momentul în care sufletul Său unit cu Dumnezeu a zdrobit moartea. A treia motivație a unei astfel de reprezentări a Învierii provine din faptul că prin pogorarea Sa la Iad, Hristos i-a eliberat pe Adam și pe Eva de sub stăpânirea morții.

În textele liturgice, Sâmbăta Mare, în care Hristos S-a odihnit după toate câte săvârșise pentru mântuirea omului, este corelată cu cea de-a șaptea zi a creației, în care, după zidirea lumii și a omului, Dumnezeu *S-a odihnit de toate lucrurile Sale*. De aceea, se cântă: „*aceasta este Sâmbăta cea prea binecuvântată*”.

Există o tâlcuire care spune că porunca odihnei din ziua de sâmbătă a fost dată de Dumnezeu mai ales cu referire la rezidirea și reînnoirea omului care urma să aibă loc prin jertfa și prin moartea lui Hristos pe Cruce, prin pogorarea Sa la Iad și prin omorârea păcatului și a morții (Iosif Kalothetis). Cu toate acestea, trebuie subliniat faptul că, deși începutul rezidirii și al reînnoirii a fost în ziua Sâmbetei Mari, în mod cert, renașterea a început cu adevărat în ziua de Duminică, atunci când Hristos a ieșit cu trupul din mormânt (Sf. Nicodim Aghioritul).

După Înviere, Hristos S-a arătat femeilor mironosițe și ucenicilor Săi. Unii își pun întrebarea de ce anume Hristos nu S-a arătat tuturor oamenilor, dar mai ales celor care

L-au răstignit sau celor care L-au negat învierea, pentru a-i face și pe aceștia să creadă în El.

Mai întâi, trebuie să notăm faptul că Hristos nu vrea să oblige pe nimeni să creadă. Apoi, arătarea lui Dumnezeu este un moment crucial în viața omului. În cealaltă viață, la cea de-a Doua Venire a lui Hristos, cu toții îl vor vedea pe Dumnezeu, dar pentru cei care vor fi curățiți și pregătiți pentru aceasta, El va fi lumină, în vreme ce pentru oamenii necurați El va fi iad. Același lucru s-ar fi putut petrece și în situația de față. Așadar, Dumnezeu S-a ascuns din dragoste de oameni față de cei care L-au răstignit sau care n-au crezut în El.

Arătarea lui Hristos în slavă se face numai și numai pentru a-i îndruma pe oamenii care sunt pregătiți pentru îndumnezeire și pentru slăvire. Ucenicii erau pregătiți și tocmai de aceea, cu puțin înaintea Patimilor Sale, Hristos le-a spus: *Acum voi sunteți curați pentru cuvântul pe care vi l-am spus* (Ioan 15, 3). Auzind cuvântul lui Dumnezeu vreme de trei ani, inițiindu-se în tainele împărăției cerurilor și alungând demonii, ucenicii au parcurs etapa curățirii lor interioare.

De aceea, ei au fost pregătiți pentru primirea îndumnezeirii și pentru împărtășirea din harul Învierii. Dar, mai mult decât atât, așa cum vom vedea în continuare, și după Înviere Hristos i-a pregătit pentru împărtășirea într-o măsură